

Viering Aswoensdag

Welkom en openingswoord

We zijn hier bijeen in de naam van de + Vader, Zoon, heilige Geest. Amen.

Welkom allemaal, op deze avond midden in de week. Aswoensdag, het begin van de veertigdagentijd, en we gaan ons voorbereiden op Pasen. Het is een tijd van inkeer. Hoe verder? Op de oude weg, of toch anders? Wat hebben we uit het oog verloren? Wat heeft ons weggedreven? Om dat op het spoor te komen hebben we een periode van soberheid nodig, een periode van eerbied voor wat ons in het leven geschonken wordt.

Vragen we eerst God om ontferming. Dat we in onze onvolmaaktheid thuis mogen zijn bij Hem en bij onszelf.

Overweging (*Joël 2:12-18, Matteüs 6:1-6.16-18*)

U hebt het wellicht gelezen, wat van kabinetsleden wordt gevraagd: geen groot ego, nederigheid, en zonder rumoer een ander iets gunnen. Voorwaarden om te kunnen werken aan iets dat groter is dan jijzelf of je eigen groep. En we weten, dat is geen gemakkelijk opgave. Geen groot ego, nederigheid, en zonder rumoer een ander iets gunnen. Hoe toepasselijk in deze tijd van bezinning en inkeer.

Wij mensen zijn passanten, pelgrims, met tijd van leven en sterven. We leven, werken, zorgen, willen vermeerderen wat we hebben, en vasthouden waarvan we denken dat we niet zonder kunnen. Maar wie een passant is, leert anders kijken. Kijken naar: Wat heb ik echt nodig? Wat vraagt echt mijn aandacht? Waar ben ik afgedwaald bent en hoe keer ik terug?

En dan gaat het niet om uiterlijk vertoon, maar om innerlijke weg. Uit Joël: Niet je kleren moet je scheuren, maar je hart. Uit Matteus: Wanneer Gij een aalmoes geeft, bazuin het dan niet rond om geprezen te worden. Wanneer Gij bidt, doe dat niet zo opvallend mogelijk; doe het in uw eigen binnenkamer. Wanneer Gij vast zet geen somber gezicht op; was uw gezicht in en zalf uw hoofd.

Het gaat om ons innerlijk. Wat draag ik mee dat mij belemmert? Waar ben ik te veel gehecht geraakt? Wat vraagt om eenvoud, verzoening, loslaten. Wat kan opnieuw groeien en mijn binnenkant nieuw maken?

We worden zo meteen door as getekend. Het is een klein, broos teken. Broos is ons leven, en precies daarin zijn we mens. Het opent ruimte voor een oprechte relatie met onszelf, met onze naaste, en met de Bron van leven: Nederig, eerbiedig, én in vreugde.

Wij zijn passanten in de tijd, pelgrims die horen: Ga met God en Hij zal bij je zijn.

Cecile Kuijpers

18/02/2026